

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟ.

Τὸ βορεινὸ οὐρανὸ κλωθογυρνοῦνε
τ' ἄστρα τὰ ἑπτὰ τὰ σταυρωμένα.

Μέσα ἀπὸ τὰ σκοινιά πὺν ἀργοσαλεύουν
κι' ἀπ' τὰ λογιῆς κατάρτια τὰ γερμένα
(ἄκου, πῶς πᾶνε κι' ἔρχονται, λυπητερά, ὀλοένα!)
μέσα ἀπὸ τὰ σκοινιά πὺν ἀργοσαλεύουν
στὸν ξάστερο οὐρανὸ πῶς τρεμουλιάζουν
πάνω ἀπ' τὸ μῶλο τ' ἄστρα στηλωμένα!

Μέσα στὴν ἄδειαν ὑπαρξί μου
ἑσένα, γλυκὸ μάτι, πὺν χαράζει
ὁ Αὐγερινός, ἑσένα ἔχω κρατήσει,
πάνω ἀπ' τὴν τρικυμία πὺν ἔχει φυσήσει
νὰ κυβερνᾷς, καλόβουλο κι' ἀγαπημένο ἀστέρι.

Λάμπι τόσο ἀκριβή, πῶς μοῦ μερώνεις
μιὰ χειμωνιά γυμνὴ καὶ παγωμένη!
Μέσα τῆς τώρα
εἶς ἢ Πλειάδα, πὺν ἀνεβαίνει.

ΑΘΗΝΑ.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΝΘΙΝΕΣ ΖΩΕΣ.

[ΣΕΙΡΑ ΕΧΤΗ *]

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ.

Στέκει στὸ παράθυρο ἡ Κυρία.
Βλέπει κάτω στὸν κῆπο.
Φυσάει ἓνας ἀέρας. — Εἶναι ἡ πνοὴ πὺν φέρνει τὸ φθινόπωρο.
Συλλογίζεται πῶς εἶνε ἡ ἐποχὴ πὺν πεθαίνει ὅτι εἶναι μαραζωμένο.
Αὐτὸ τὸ ξέρει κι' ὁ Ἀγαπημένος ἄρρωστος πολὺ καλά. Μεθαύριο πὺν θὰ
συρθῇ σὲ τοῦτο τὸ παράθυρο, θὰ δῇ τὰ φύλλα τῆς βερικοκκιάς κ' ἐκεῖ στὸ βάθος
τὸ νέο πλατάνι.

Κατεβαίνει καὶ παραγγέλλει νὰ κόψουν τὴ βερικοκκιά καὶ τὸ πλατάνι. Νὰ κό-
ψουν καὶ τὴν κληματαριά!

— Γιατί!... Γιατί!...

— Ἔτσι δὲ θάβρῃ τόπο ν' ἀκουμπήσει τὸ φθινόπωρο στὸν κῆπο μας...

Ὁ ἄρρωστος ἀκούει τὸ χτύπο τοῦ τσεκουριοῦ.

* Ἡ πρώτη σειρά τυπώθηκε στὰ «Γράμματα» Τομ. II Σελ. 182.
Ἡ δεύτερη » » » » » II » 487.
Ἡ τρίτη » » » » » III » 30.
Ἡ τέταρτη » » » » » III » 399.
Ἡ πέμπτη » » » » » V » 8.

— Τί κόβουν ; !... Τί κόβουν ; !... Εἶνε κανένα σάπιο δένδρο καὶ τὸ κόβουνε μὴ σωριαστὴ καὶ πνίξη τὰ λουλούδια ;
 — Κόβουν ἓνα πλατάνι, μιὰ βερικοκκιά καὶ τὴν κληματαριά.
 — Γιατί ; !... Γιατί ; !...

Η ΣΤΙΓΜΗ.

Τραβοῦσα πεζοπόρος νὰ φτάσω πρὶ νυχτώση στὴν κορφή. Εἶχα νὰ κόψω πολὺ δρόμο ἀκόμη. Τὸ βῆμα μου ἦταν ἀργὸ μὰ συνεχές κι' ἂ δὲν πρόφτανα νὰ δῶ τὸν κάμπο πὺν περπάτησα ὀλημερίς νὰ πλῆθ' μέσα στὸ φῶς τοῦ ἡλίου, πάντα θὰ πρόφτανα νὰ τότε δῶ μέσα στὴ λάμψη τοῦ δειλινοῦ.

Ἄξαφνα ἄκουσα τὸ σφύριγμα τοῦ σιδηροδρόμου. Ἀκόμα λίγο, καὶ περνοῦσε σιμὰ ἀρχίζοντας νὰ χώνεται στὸ τουνέλι.

Ἀπὸ τὸν ἐξώστη του ἐκύταξε μιὰ γυναῖκα.

Μὲ εἶδε κ' ἔπесε !

Ἄνοιξα τὴν ἀγκάλη μου καὶ τήνε κράτησα. *

— Δυστυχισμένη.... γιατί τό κανες ; !

— Δὲ ξέρω ! Ἐπίστευα στὴ Στιγμή... Τώρα καταλαβαίνω πὺς δὲ φτάνει γιὰ νὰ δῇ κανεὶς, νὰ σκεφτῇ καὶ νὰ ἐνεργήσῃ ! Ἄλλοίμονο ! Δὲ βλέπω πιά ὅτι εἶδα, δὲ σκέφτηκα καλά, καὶ μετανοῶ γιὰ τὴν ἀπόφασή μου.

— Ὡ ! ἡ Στιγμή !... μόλις μ' ἔφτασε γιὰ ν' ἀνοίξω τὴν ἀγκάλη μου νὰ σὲ κρατήσω στὴν πτόση σου· μὰ χρειάστηκα πολὺν καιρὸ γιὰ νὰ μάθω «τὸν νόμο τῆς Ἀδρανεῖας καὶ τῆς φορᾶς» κ' ἡ φιλανθρωπία καλλιεργεῖται μέσα μου ἀπὸ τὰ μικρά μου χρόνια· ἡ Στιγμή μόλις μ' ἔφτασε νὰ σὲ κρατήσω στὴν πτόση σου.

— Καὶ τώρα ;

— Οἱ δρόμοι μας εἶναι διαφορετικοί. Θὰ συνεχίσω τὸ ἀνέβασμά μου στὴν κορφή... κι' ἂν δὲν προφτάσω τώρα πειὰ νὰ δῶ τὸν κάμπο στὴ λάμψη τοῦ δειλινοῦ πάντα θὰ προφτάσω νὰ τότε δῶ μέσα στὴ μενεξεδένιαν ἄχνα τοῦ σούρουπου. Ἐγὼ εἶμαι πεζοπόρος. Γιὰ σέ, δυστυχισμένη.... ἔφυγε ἡ μηχανή.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΩΝ ΚΡΙΝΩΝ.

Δυὸ ἀγόρια παίζανε στὸν κῆπο.

Τὸ ἓνα κυνηγοῦσε τὶς πεταλοῦδες καὶ τ' ἄλλο ἔσκυβε πάνω ἀπὸ τὰ κρίνα.

Ἐκεῖνο πὺν κυνηγοῦσε τὶς πεταλοῦδες εἶπε ἀπογοητευμένο :

— Βέβαια... δὲν εἶναι πειὰ .. ἄγνωστο εἶδος πεταλοῦδες...

καὶ κάθισε σ' ἓνα πάγκο.

Τὸ ἄλλο ἀγόρι θεωροῦσε ἓνα κρίνο πὺν σάλευε, σὰ λευκὴ φλόγα, στὸ ἄγγιγμά του. Ἄξαφνα, εἶδε ἓνα ἄλλο κρίνο, σιμὰ, πὺν ἔτρεμε ἀπάνω στὸ μακρὺ του στελέχι χωρὶς νὰ τ' ἄγγιξη.

— Ἀ !... Γιατί τρέμει αὐτὸ τὸ κρίνο ;

— Μιὰ μέλισσα ὅτι σηκώθη ἀπὸ πάνω του καὶ σαλεύει.

— Τί εἶνε τὸ χνοῦδι, κ' ἡ κίτρινη σκόνη ;

— Ἄγνοεῖς, ἀγαπητέ μου, καὶ τὰ στοιχειωδέστερα τῆς Βοτανικῆς... Θὰ σοῦ δώσω νὰ διαβάσης...

Ἐκλείσε ἡ ὥρα τοῦ παιχνιδιοῦ καὶ τ' ἀγόρια ἀφήκανε τὸν κῆπο.

Ἐρχονται συχνά, τὰ δυὸ ἀγόρια, στὸν κῆπο.

Ὁ κυνηγὸς τῶν πεταλοῦδων διαβάζει μιὰν «Ἐντομολογίαν» χωρὶς νὰ τὸν ἐνδιαφέρουν οἱ πολὺχρωμες πεταλοῦδες πὺν τὸν τριγυρίζουνε. Τὸ ἄλλο ἀγόρι, ἀπορρίχνει τὸ βιβλίον του—μιὰ «Βοτανικὴ» καὶ σκύβει στὰ κρίνα, πάντα μὲ πίστη πὺς θὰ ἀνακαλύψῃ κάτι στὰ κρίνα πὺν δὲν εἶδανε οἱ βοτανολόγοι.

Η ΑΣΚΗΜΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ.

Καμιά φορά, μπροστά στον φτωχικό καθρέφτη, θωρώντας τὰ ωραία της μάτια θυμάται πώς μπορούσε νὰ ἦτανε κι «ὠ ρ α ί α γ υ ν α ῖ κ α» κι' ἀναστενάζει.

Καμιά φορά, θαρρεῖ πὼς αὐτὴ—τὸ ἄτομό της, ἡ ἐπόστασή της... ἡ ὑγεία της νὰ ποῦμε—εἶνε τὰ μάτια της καὶ ἡ ἀσκήμια της δὲν εἶνε παρὰ κάτι ξένο...—μιά ἀρρώστεια!

Καὶ μαμιά φορά αἰσθάνεται πὼς οὔτε μάτια δὲν ἔχει ωραία, μὰ μόνο ωραία ψυχὴ πού ἀναβαίνοντας σ' αὐτὰ δανεῖζεται τὴν μαυράδα τους γιὰ νὰ πενήθῃ τὴν ἀσκήμια τοῦ κορμιοῦ της!

ΤΟ ΡΟΪΔΙ.

Ἔν' ἀληθινὸ θαῦμα!

Ἄνθος: ἓνα ποτήρι ἀπὸ κοράλι γεμᾶτο φλόγες.

Ὑστερα καρπὸς: μιὰ θήκη ἀπὸ πολύτιμο πετσί.

Μιὰ μέρα αὐγουστιάτικη ἄνοιξε ἓνα ροῖδι μπρὸς στὰ μάτια μου καὶ ρέψανε τρία σπιρία στὴ γλῶσση, σὰ ρουμπίνια πού χύνονται ἀπὸ σκασμένη θήκη.

Ἔσκυψα, τὰ μάζωξα ἓνα ἓνα, καὶ τὰ θωροῦσα στὴν παλάμη μου.

— ... Μά... πὼς τὸ μπορεῖ ὁ ἥλιος (ἔτσι σφιχτοδεμένη ἡ σακοῦλα) νὰ σταλάζῃ μέσα της καὶ νὰ κρουσταλιάσῃ ;!

ΤΑ ΓΕΛΟΙΑ ΤΟΥ ΤΡΕΛΛΟΥ.

Εἶχα ὑποσχεθῇ νὰ πάω καμιά φορά μαζί της στ' ἀμπέλι καὶ μιὰ νύχτα τῆς παράγγειλα πὼς μπορεῖ νὰ μοῦ φωνάξῃ τὴν ἄλλη μέρα ὅσο θέλῃ πρωτὶ. Εἶταν ἐκεῖ κι' ὁ Θανάσης, ὁ τρελλὸς ἀδερφός της, πού ἡ τρέλλα του εἶνε νὰ γελᾷ ἀσώπαστα.

Μὲ ξύπνησε πρωτὶ κι' ἀναβίναμε τὸ βουνό.

Ὁ Θανάσης περπατοῦσε λίγο μπροστὰ μὲ τὴν τρέλλα του—τὰ γέλοια—καὶ κάθε λίγο γυρνοῦσε καὶ μὲ κυττοῦσε μὲ τὴν τρέλλα του....

— Εἶν' εὐχαριστημένος ὁ Θανάσης πού ἐρχόσαστε στ' ἀμπέλι... μοῦ εἶπε ἡ κόρη.

— Τὸν καῦμένο τὸν Θανάση!...

— Δὲ ξέρετε... ψὲς τονέ κατάλαβα χαρούμενο—γιατὶ ἐγὼ καταλαβαίνω μέσα στ' ἀσώπαστα γέλοια του, τὸ γέλοιο πού εἶνε ἀπὸ αἰτία—μὰ δὲν κατάλαβα αὐτὴ τὴν φορά τί ἦτανε....

— Ὁ καημένος ὁ Θανάσης....

— Τὰ μεσάνυχτα τὸν ἐννοίωσα πού σηκώθη κι' ἄνοιξε τὸ παραθύρι. Τοῦ μάλωσα κι' ἔπεσε στὸ στρῶμα του. Τοῦ εἶπα πὼς πρέπει νὰ κλείσῃ τὸ παραθύρι καὶ μοῦ εἶπε «Ὅχι». Νὰ δῶ, λέει, πού θὰ ξημερώνῃ γιὰ νὰ σὰς ξυπνήσω. Σηκώθηκα καὶ τόκλεισα ἐξῶ. Τὴν αὐγὴ μοῦ φώναξε. Καθώτανε στὸ παράθυρο κ' ἐκυτοῦσε ἀπὸ μιὰ χαριῖδα. «Ξύπνα, λέει, τὸν Κύριο, νὰ πᾶμε στ' ἀμπέλι μας». Ὅτι ἔπερνε νὰ φέξῃ.... Τοῦ εἶπα πὼς εἶνε πάρα πολὺ νωρὶς γιὰ σὰς.... Σηκώθη καὶ κάθησε στὴν πόρτα τῆς κἀμαρὰς σας καὶ κῆνταγε στενοχωρημένος πού ξημέρωνε ὁλόένα καὶ δὲ σὰς ξύπναγα.

Ὁ καῦμένος ὁ Θανάσης!...

Ἐφτάσαμε στ' ἀμπέλι.

— ὦ ! εἶνε πολὺ χαρούμενος ὁ Θανάσης....

Ὁ τρελλὸς στεκώτανε σιμά μας· ἢ μᾶς κυττοῦσε μὲ τὴν τρέλλα του.

— Ξέρετε... μοῦ εἶπε ἡ κόρη... αὐτὸ τὸ ἀμπέλι τ' ἀνάστησε ὁ Θανάσης...
 Ἦτανε πρὸ τρεῖς χρόνια πέτρα... Δούλενε μῆνες... Μά... δεῖτε τον πὼς χαίρετε!...

Ὁ τρελλὸς στεκώτανε μὲ τὴν τρέλλα του... δίχως καμιὰν ἐκδήλωση χαρᾶς ἢ εὐχαρίστησης... Ὡστόσο εἶπα, κάνοντας τὸν θαυμασμένο :

— Ἀλήθεια ;! Ὁ Θανάσης ἔκανε τοῦτο τ' ἀμπέλι ;!... Κι' αὐτὸ τὸ κλίμα τὸ φορτωμένο σταφύλια !... τὸ φύτεψε ὁ Θανάσης... ;!... Καὶ τοῦτο τὸ μοσχάτο... ;!

— Ὅλα !... Ὅλα... !

— Μπράβο !...

Κι' ὁ τρελλὸς γελοῦσε.

Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα ξανοίγω κ' ἐγὼ μέσα στὴν τρέλλα τοῦ Θανάση τὴ χαρά του.

ΜΠΑΛΑΝΤΑ.

Ὁ γέρος πυργοδεσπότης πρόσεξε πὼς κάμποσες νύχτες στὴ σειρά, ἡ νέα πυργοδέσποινα πήγαινε κι' ἀκουμποῦσε στὸ παράθυρο γιὰ νὰ «πρὸσβλέψη» τὸν νέον ἱππότη πὺν περνοῦσε σὰν ἴσκιος κάτω στὸ δρόμο.

Ὁ γέρος πυργοδεσπότης παραμόνευε στὴ σειρὰ κάμποσες νύχτες αὐτὸν τὸν ἔρωτα. — Σιωπηλὴ ἀγάπη ἀπὸ ἑξῆς ὀργιᾶς ἀπόστασις — καὶ ἡ ὀχιά ἢ ζήλεια, πλημμυροῦσε τὸ φαρμάκι μέσα του.

Μέσα στὸ φαρμάκι τῆς ζήλειας πὺν πλημμυροῦσε μέσα του, γεννήθη τὸ καβουράκι ἢ περιέργεια πὺν τότε δάγκωνε κι' αὐτὸ φοριχτά !

Ὁ γέρος πυργοδεσπότης κάλεσε τὸν νέον ἱππότη ν' ἄρθη στὸν πύργο του «γιὰ μιὰ παρτίδα σκάκι» καὶ τοῦ ὅρισε μιὰν ὥρα προχωρημένη νύχτα, ὥρα πὺν ἡ νέα πυργοδέσποινα ὀφείλε νὰ ἀποτραβηχτῇ στὴν κάμαρά τῆς.

Ἡ παρτίδα τὸ σκάκι, ἄργισε νὰ τελειώσῃ κι ὁ κακόβουλος γέρος πρότεινε στὸ νέο νὰ κοιμηθῇ στὸν πύργο.

Στὸν πύργο ἦτανε δυὸ κάμαρες μὲ παράθυρα ἀντικρυστά. Στὴ μιὰν ἀγρυπνοῦσε ἡ νέα πυργοδέσποινα. Στὴν ἄλλη ὁ νέος ἱππότης κι' ὁ γέρος πυργοδεσπότης ἀγρυπνοῦσε στὴν κάμαρά του παραφυλῶντας πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο πὺν ἦτανε στὴ μέση τῶν τριῶν ὀργιῶν τὸ διάστημα πὺν τοὺς χώριζε.

Πέρασε ἡ νύχτα σιωπηλῇ. Οὔτε τρίξιμο ἀκούστη παραθυρόφυλλου οὔτε κἄν πουλιοῦ κελαϊδισμός.

Ὁ γέρος πυργοδεσπότης, τὸ πρωί, μπῆκε στὴν κάμαρα τῆς γυναίκας του καὶ τὴν ρώτησε ἂν πέρασε καλὰ τὴ νύχτα· κι' ἡ νέα πυργοδέσποινα ἀπάντησε πὼς ἀγρύπνησε γλυκά, ἀκούοντας τὸ κελαϊδισμα τοῦ ἀηδονιοῦ. Ὑστερὰ ὁ γέρος πυργοδεσπότης μπῆκε στὴν κάμαρα τοῦ ξένου καὶ τοῦκανε τὴν ἴδιαν ἐρώτησις — ἂν πέρασε καλὰ τὴ νύχτα — κι' ὁ νέος τοῦδωσε τὴν ἴδιαν ἀπάντησις : «Ἀγρύπνησα γλυκά ἀκούοντας τὸ τραγοῦδι τ' ἀηδονιοῦ».

Ὁ γέρος πυργοδεσπότης διάταξε νὰ ἐτοιμαστῇ πρόγευμα καὶ μέσα στὴ σιωπῇ πὺν κρατοῦσε, εἶπε ἄξαφνα καρφόνοντας τὸ βλέμμα του ἀπάνω τους : «Ἀγρύπνησα φοριχτά... ἀκούοντας τίς ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ πὺν χτυποῦσανε σὰ ψιλὸ χιλάζι τὰ παραθυρόφυλλά σας...»